

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 270, 16 mars 2008

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Öppet brev till Ung Vänsters medlemmar och vänstern: UV:s förbundsstyrelse verkar för en splittring av motståndet!

Följande är ett uttalande som antagits av REVOLUTION-grupper i Stockholm och Katrineholm, samt av Arbetarmakt. Det är en uppmaning till kamp mot ett reaktionärt förslag från Ung Vänsters förbundsledning som, om det går igenom på organisationens kongress, skulle innebära en försvagning av motståndet mot högerregeringen.

I *Arbetaren* (nr 9/2008) uppmärksammades ett utdrag ur en skrivelse från Ung Vänsters förbundsstyrelse, som ska behandlas på förbundskongressen denna månad. Där pekar förbundsstyrelsen ut "fackföreningsrörelsen med LO i spetsen" som sin främsta samarbetspartner i kampen mot borgarna. I samma veva tar man skarpt avstånd från samarbete med:

"de vänstersektorer som i hopp om att verka vara breda startar nya frontorganisationer och försöker mobilisera till demonstrationer och manifestationer med långa listor på medarrangörer. Ofta ingår olika sektioner eller klubbar av LO-fack bland dessa medarrangörer. Det handlar då nästan alltid om klubbar och sektioner som kontrolleras av personer ur sektvänstern".

Arbetaren fortsätter att citera:

"Dessa sektorbeteenden splittrar fackföreningsrörelsen och innebär i längden en försvagning av motståndsarbetet mot högerregeringen. Vad som i dag kan verka radikalt och aktivistiskt kommer många gånger i morgon visa sig vara kontraproduktivt och splittrande. Därför är det viktigt att vi genomskådar sektoreristerna och vågar säga nej till deras initiativ."

I det kanske mest radikala språnget åt höger skriver man:

"Vi vägrar att ansluta oss till dem som kräver politiska strejker eller till dem som kritiserar LO för att de är för passiva."

Det är verkligen anmärkningsvärda ord. I skrivelsen slår förbundsledningen två flugor i en smäll.

Å ena sidan vill de skärpa den faktiskt sektoreristiska hållningen gentemot de krafter som står till vänster om förbundsstyrelsen. Om förslaget går igenom så skulle det innebära att förbundsstyrelsen framöver kommer att kunna stoppa alla former av samarbete från Ung Vänsters lokalorganisationer med syndikalistiska SAC, radikala LO-klubbar och nätverk som Septemberalliansen. Det skulle som en konsekvens betyda en splittring av motståndet mot den borgerliga regeringen.

Å andra sidan visar man sig villig till den värsta sortens opportunistik gentemot LO-byråkratin. När förbundsstyrelsen talar om fackföreningsrörelsen och LO så skiljer

man inte på de vanliga medlemmarna och byråkratin, och i praktiken ställer man sig på den senares sida utan något försök att dölja detta. Ta till exempel frågan om politisk strejk, som restes av långt fler än bara de enstaka fackklubbar och -avdelningar där personer aktiva i andra mindre vänsterorganisationer spelar en pådrivande roll. Ledningens avståndstagande från detta krav låter som något direkt taget från facktopparna i LO-förbunden.

Förbundsstyrelsen kryper för LO-ledningen...

Det är viktigt för revolutionära marxister att förstå den roll som dagens LO-ledning spelar. Att Wanja Lundby-Wedin och de övriga facktopparna avvisar kraven på politisk strejk visar på den fackliga byråkratins rädsla för all politik som försöker mobilisera arbetarklassen som kollektiv för att backa upp politiska krav. LO-byråkratins intressen är inte desamma som arbetarklassens intressen! Ju högre upp i den fackliga byråkratins hierarkier, desto mer är representanterna avskilda från arbetarklassens verkliga levnads- och arbetsvillkor. I rollen som förhandlare mellan arbete och kapital avlönas de med feta löner som betalas ur medlemmarnas fickor. LO- och TCO-ordförandena Wanja Lundby Wedin och Sture Nordh har exempelvis årslöner på mellan en och två miljoner kronor var. Dessa ledare har därmed ett direkt materiellt intresse av att föra en politik som inte rubbar sina egna, och LO-byråkratins, positioner.

Detta synsätt handlar inte om någon konspiration. Klasskamp – då arbetare använder sin kollektiva styrka för att sätta tryck bakom kraven, har nämligen en egen logik. När arbetarklassen strejkar tenderar den att bli mer radikal, eftersom den som klass känner sin egen styrka. Längre och radikala strejker leder nästan utan undantag till att arbetarna allt mer kräver inflytande över kampens utgång. "Varför ska vi tolerera att våra ledare tar beslut över huvudena på oss och säljer ut våra verkliga intressen för en spottstyver?". "Varför är representanter överbetalda byråkrater och inte vanliga medlemmar, folk vi själva väljer, medlemmar som visat på stridsduglighet och som kan hållas ansvariga av oss genom demokratisk kontroll?". Allt fler arbetare tenderar att ifrågasätta byråkratins makt och privilegier ju radikala och ju längre en strejk är.

Motsättningen mellan arbetarnas och byråkratins intressen är ett uttryck för motsättningen mellan vår klass och kapitalisterna. LO-byråkratin agerar nämligen ytterst i kapitalisternas intresse. I slutändan kommer inte arbetarklassen att kunna kämpa effektivt mot kapitalisternas angrepp om den inte gör sig av med de byråkratiska fackliga ledarna och omvandlar LO till en kämpande demokratisk organisation utan privilegier – en organisation där alla representanter på samtliga nivåer står under medlemmarnas demokratiska kontroll.

Intressesmotsättningen mellan LO-byråkratin och de

vanliga medlemmarna skulle självklart bli synliga i en kraftfull politisk strejk – en generalstrejk mot den borgerliga regeringen skulle innebära en utmaning även för LO-ledningen och den socialdemokratiska partiledningen. Det är därför LO-ledningen försöker att undvika en strejk – trots att det är det enda verkligt effektiva sättet att slå tillbaka borgarnas angrepp. Frågan är: varför föreslår förbundsstyrelsen en linje som syftar till att hjälpa LO-ledningen att stå emot trycket från de radikalare fackliga medlemmarna?

... och angriper den övriga vänstern

Att inte ta hänsyn till motsättningen mellan vanliga arbetare och den fackliga byråkratin innebär att förbundsstyrelsen inte kan utarbeta ett självständigt förhållningssätt gentemot LO-ledningen. Förbundsstyrelsen vill såklart inte låsas om detta, och döljer istället sin osjälvständiga politik och opportunistisk med osakliga och falska påhopp på radikalare fackklubbar och sektioner (och på ”sektvänstern”). Ida Gabrielsson säger t.ex. i samma artikel i *Arbetaren* att:

“Det vi reagerar mot är fackklubbar som består av personer som driver stora delar av sin verksamhet med LO som fiende.”

På vilket sätt bedriver fackklubbar som tunneltågförarna i SEKO klubb 119, eller de gruvarbetarledare som i samband med Septemberalliansens demonstration förra året gav uttryckligt stöd för en politisk strejk, en verksamhet som kan karaktäriseras som fientlig gentemot LO? Vad vinnas på att förbjuda lokala UV-klubbar att delta i nätverk liknande Septemberalliansen? Varför ska radikala fackliga ledare, som kämpar för sina medlemmar – ibland med risk att förlora sitt eget jobb – vara Ung Vänsters motståndare? Hur bedrivs denna “LO-fientliga” politik? Av vilka?

Detta är frågor som förbundsstyrelsen måste besvara. Och det är inte de enda frågorna som läsaren ställs inför. Varför skrivs detta överhuvudtaget just nu? Om detta kan vi bara spekulera. Men det är nog ingen vild gissning att det i slutändan handlar om kopplingen mellan Ung Vänsters förbundsstyrelse och ledningen inom moderpartiet. Lars Ohly och hans närmaste har gång på gång visat att den opposition som man är beredd att ställa upp mot den borgerliga regeringen består i tomma ord i riksdagen. Partiets ledning har en lång tradition av att i praktiken kompromissa med socialdemokratin och LO-ledningen. Debatterna i vänsterpartiet, åtminstone som de avspeglas i partianknutna tidningar som *Flamman*, verkar främst handla om huruvida partiet ska kräva ministerposter i en framtida samregering med socialdemokratin eller inte. Med denna politik kan det tyckas logiskt att man nu väljer att markera mot dem som vill göra mer aktivt motstånd här och nu. Oavsett om detta, eller ren och skär rädsla för konkurrensen från mindre kompromissvilliga krafter inom vänster- och arbetarrörelsen, ligger bakom de hårda formuleringarna i förbundsledningens skrivelse så måste den bekämpas!

Arbetarmakt och REVOLUTION, som har arbetat inom Septemberalliansen (tillsammans med bl.a. Ung Vänster), är bara två av alla de grupper som förbundsstyrelsen räknar till “sektvästern”. Det är ett medvetet fientligt val av etikett på alla politiska konkurrenter på vänsterkanten. För förbundsledningen är “sektvästern”, “sektism” och “sektbeteende” i detta sammanhang ett skällsord som används om så gott som alla de mindre vänster-

grupper som valt att arbeta utanför Ung Vänster. Syftet är att stämpla mindre organisationer som “dogmatiskt renläriga” och närmast bindgalna organisationer som de egna medlemmarna inte ska beblanda sig med. Den fientliga inställningen kommer sig av den svaghet och osäkerhet som omger förbundsstyrelsens politiska linje – fortsatt kompromiss med det socialdemokratiska klassarbetet. Att “sekt”-begreppet används i så gott som varje mening i de citerade avsnitten i *Arbetaren* visar på detta.

Ta strid mot förslaget!

Vi känner uppriktigt och ärligt att vi nu bör rikta följande uppmaning till medlemmar i Ung Vänster, inte av organisationsegoistiska skäl eller i ett försök att splittra organisationen, utan för att revolutionära marxister har en plikt att värna om största möjliga enhet i klasskampen:

Förkasta förbundsstyrelsens skrivelse! Med denna skrivelse visar förbundsstyrelsen att den inte företräder Ung Vänsters kämpande medlemmar. Mobilisera mot förslaget på alla nivåer i förbundet! Bygg upp en opposition inom förbundet – en som står för kamp mot den borgerliga regeringens politik, inte blott i ord utan i handling! Bekämpa den reformistiska politik som binder arbetarklassen till den socialdemokratiska fackliga byråkratin, och kämpa för en politik som istället syftar till att skapa största möjliga enhet inom vänstern och arbetarrörelsen kring konkreta åtgärder för att bygga upp en demokratisk gräsrotsrörelse – på skolorna, på arbetsplatserna och i synnerhet i de fackliga organisationerna. Det är konkreta initiativ till en sådan rörelse, tillsammans med alla progressiva krafter inom arbetarrörelsen, som behövs och som skulle kunna betyda inledandet av en kamp för att slå tillbaka borgarnas nyliberala offensiv här och nu!

Vi uppmanar slutligen även andra krafter som verkar utanför Ung Vänster att uttala sig mot den linje som förbundsstyrelsen försöker driva igenom. En seger för förbundsledningen på kongressen innebär ett slag mot alla som strävar efter enad kamp mot den borgerliga regeringen.

REVOLUTION Stockholm
REVOLUTION Katrineholm
Arbetarmakt –
svensk sektion av Förbundet
för Femte Internationalen

Demonstrationen mot våldtäkter 8 mars

Närmare 200 personer slöt upp då Kampanjen Stoppa Våldtäkterna demonstrerade den 8 mars i Stockholm bakom parollerna “Bekämpa sexistisk rättspraxis”, “Stoppa det sexuella våldet” och “Agera mot högerregeringen kvinnofientliga politik”. Efter att ha samlats på Sergels torg och lyssnat på tal marscherade vi till Mynttorget där manifestationen avslutades.

Stämningen var god och nästan allt gick enligt planerna. Det enda undantaget var att receptionen på Rosenbad höll stängt, vilket innebar att det protestbrev som Kampanjen planerat att lämna till den moderate justitieministern Beatrice Ask istället kommer att överlämnas först under denna vecka.

Jens-Hugo Nyberg, kampanjaktivist, började med att kort berätta för åhörarna på Sergels torg om bakgrunden till Kampanjen, som tog sin utgångspunkt i ett fall med en serievåldtäktsman som våldtagit en anhängig till Kampanjen. Trots att denne anmälts upprepade gånger går han fortfarande fri.

Därefter förklarade Maryam, konferencier för dagen, att Kampanjen också ser ett behov av att sammanföra kampen mot det sexuella våldet och mot sexismen i rättsväsendet med ett motstånd mot borgarnas kvinnofientliga politik. Sedan tog Lotta, aktiv i Kampanjen och medlem i Kvinnopolitiskt Forum, över mikrofonen och kritiserade i hårda ordalag högerregeringens angrepp på arbetarklassen och i synnerhet på arbetarkvinnor och invandrare.

Lotta avslöjade bland annat reformer som avdrag på "hushållsnära tjänster" och vårdnadsbidraget som de kvinnofällor de är, och argumenterade för kollektiva lösningar på det obetalda hushållsarbetet. Efter att ha slagit ett slag för socialismen och uppmanat till revolutionär kamp mot det kvinnofientliga kapitalistiska systemet, fortsatte Maryam med lite slagord.

Sedan var det dags för Theodor, kampanjaktivist, att tala om det ansvar som män har för kampen för kvinnors frigörelse. Theodor kritiserade den bild av manlig sexualitet, som ofta framställs som aggressivt djurisk och okontrollerbar och som idag genomsyrar rättsväsendet och samhället, och slog fast att män givetvis har det fulla ansvaret för sina handlingar.

Efter att Maryam fått oss att skandera ett nytt slagord för dagen, "Männen se er situation – ta ert ansvar – revolution!", gick sedan Leila Qaraee, aktiv i Kvinnors Nätverk, fram till mikrofonen. Leila talade om kampen mot mäns våld och kvinnofientlig fundamentalism och påminde oss om den kamp från arbetarklassens kvinnor som en gång resulterade i internationella kvinnodagen.

Sist ut var Gunnar Westin, aktiv i Kampanjen och medlem i Arbetarmakt och REVOLUTION, som talade om sexismen i rättsväsendet. Gunnar kritiserade den nuvarande lagtexten, som reducerar kvinnans kropp till ett objekt för mannen och som inte erkänner kvinnors eget självbestämmande. Han förklarade sedan Kampanjens krav på samtyckeslagstiftning och avslutade med att fördöma det nuvarande rättsväsendet och hela den ojämlika kapitalistiska ordning som vi i slutända måste förändra.

Efter detta marscherade vi ned längs med Hamngatan, sedan via Kungsträdgården, för att till sist avsluta vid Mynttorget. Klassiska slagord som "Kvinnokamp – klasskamp", "Vad ska vi göra – krossa sexismen" varvades med nya. "Vi vill ha en rätt av idag – därför kräver vi samtyckeslag" och "Stoppa högern innan välfärden är såld, och kvinnan hamnar i mannens våld" tillhörde dessa.

Även på Mynttorget bjöds det på tal, då bl.a. Sara och Joanna från Kvinnors Nätverk talade om kampen mot kvinnoförtrycket. Efter detta avslutades manifestationen. Då hade närmare ett fyrtiotal personer antecknat sitt intresse på Kampanjens namnlistor. Vi kommer att invänta ett svar från Beatrice Ask på de krav vi ställt. Om det utblir kommer en uppvaktning att organiseras framöver.

Vi var sammantaget mycket nöjda och det verkade de allra flesta som deltog också vara. Varmt tack alla som deltog och gjorde demonstrationen lyckad.

www.stoppavaldtakterna.tk

Fascistprefekten 1

En av REVOLUTION:s medlemmar bor för tillfället i Cochabamba i Bolivia. Cochabambas invånare har sedan 1993 fått dras med den korrupte högerpolitikern Manfred Reyes Villa – först som borgmästare och numera som prefekt över hela delstaten. Han är känd för sitt förakt mot

Bolivias proletärer och sociala rörelser – exempelvis var han som borgmästare delaktig i massakern på demonstranter under Vattenkriget 2000.

Efter att 1973 ha avslutat sin utbildning på Colegio Israelita i La Paz började Manfred studera på Colegio Militar. Tre år senare kompletterade han sin utbildning genom att gå en kurs på La Escuela de Las Americas. Manfred examinerades från La Escuela de Las Americas i april 1976 då han fullgjort kursen Combat Arms Basic C-2.

La Escuela de las Americas, som grundades av USA i Panama 1946, var med och formade den elit av generaler som genom statskupper påtvingade fascistiska diktaturer i många latinamerikanska länder under 70-talet. Från dess klassrum har bland andra Pinochet (Chiles diktator 1974–90), Videla (Argentinas diktator 1976–81), Hugo Banzer (Bolivias diktator 1971–78), Luis Arce Gómez, Mario Escobari Guerra och Avelino Rivero Parada (som alla var nära ministrar till den bolivianske diktatorn Luis Garcia Meza – se nedan), Vladimiro Montesinos (f.d. chef för Perus säkerhetstjänst och idag anklagad för bland annat korruption, mord och knarkhandel), Tito Montaña och Freddy Quiroga (mördade tusentals bolivianer i samband med Garcia Mezas diktatur – idag dömda till 50 respektive 20 års fängelse) och många andra av samma usla sort utexaminerats.

Mer än två tredjedelar av dem som var involverade i massakrerna i El Salvador hade examen från La Escuela de las Americas; bland annat 10 av de 12 anklagade för blodbadet i byn El Mozote, då fler än 900 män, kvinnor och barn blev avrättade.

Skolan har bland annat erbjudit undervisning i sofistikerade tortyrtekniker. En manual har avslöjats, som i detalj – med bilder och allt – instruerar hur man lyckas hålla liv i förhörsojektet samtidigt som man torterar det med elchocker.

På grund av skolans inte helt rumsrena utbildningar och med tanke på vilka studenter den avlat, har den fått tillmälen som "escuela de los asesinos", mördarnas skola, och "escuela de los torturadores", torterarnas skola. Dessa smeknamn är ingen som helst överdrift. Från La Escuela de las Americas har många av de officerare utexaminerats, som bär ansvaret för den tortyr och de "försvinnanden" som drabbat tusentals latinamerikaner. Då pratat vi inte bara om 1970- och 80-talens avskyvärda diktaturer. Under efterdyningarna av Vattenkriget i Cochabamba 2000 avslöjades det genom film och vittnen, att kapten Robinson Iriarte, klädd som civil, sköt mot en grupp obeväpnade demonstranter, däribland 17-åringen Victor Hugo Daza, som han mördade. Robinson Iriarte hade examen från La Escuela de las Americas.

La Escuela de las Americas, eller SOA – School of the Americas, som den hette på engelska, har idag bytt namn till WHINSEC – Western Hemisphere Institute for Security Cooperation, och försöker att få folk att glömma dess ruttna förflutna. Föga imponerande har man t.ex. lagt till åtta timmars obligatorisk undervisning i "demokrati" och "männsliga rättigheter". Lyckligtvis har inte detta hindrat ett stort antal latinamerikanska länder, ofta med socialistiskt inspirerade presidenter, att ta avstånd från WHINSEC: 2004 upphörde Venezuela att sända soldater; 2006, på initiativ av president Kirchner, upphörde Argentina; samma år bekräftade Uruguay att de tänkte fortsätta sin bojkott; 2007 slutade Costa Rica (som inte har någon militär) att sända poliser; 2008 har Morales utannonserat

att inga bolivianska militärer eller poliser kommer att skickas till WHINSEC.

La Escuela de las Americas är en skola vars syfte alltid varit och alltid kommer att vara att lära ut imperialistmakten USA:s militära doktriner. Dess motto är: "Liber-tad, Paz y Fraternidad", Frihet, Fred och Broderskap. Manfred Reyes Villa är en av bröderna från La Escuela de Americas!

Fascistprefekten 2

I föregående text om Cochabambas korrupte högerprefekt Manfred Reyes Villa berättade vi om hans examen från det USA-drivna militärcentret La Escuela de las Americas. En annan förbrytare som utexaminerats därifrån är översten Arce Gómez, som var inrikesminister och hjärnan bakom förföljelsen av oppositionella under Luís García Mezas korta men blodiga diktatur 1980–81. "Alla som motsätter sig den nya ordningen bör gå runt med sitt testamente under armen" deklarerade han efter maktövertagandet. Manfred Reyes Villa var adjutant under denna regim – internationellt känd för sin extrema brutalitet – och motsatte sig inte dess order.

Den frenetiskt antikommunistiska generalen Luís García Meza kom till makten den 17 juli genom en statskupp finansierad av knarklangning och med militärt stöd av bland annat det argentinska förbandet Batallón de Inteligencia 601; ett förband till vars "meriter" hör träning av Contras-trupper som med hjälp av USA krossade sandinisternas socialistiska projekt i Nicaragua.

Luís García Meza ämnade förvandla Bolivia till en stat påminnande om Pinochets Chile. Det första han gjorde var att förbjuda alla partier, förfölja fackföreningsledare och censurera pressen. Till sympatisörer och medarbetare hörde bland andra Klaus Barbie, före detta officer under Hitler och numera bosatt i Bolivia och Stefano Delle Chiaie, grundare av det italienska fascistpartiet Avanguardia Nazionale och medlem av dödspatrullen Alianza Anticomunista Argentina som mördat över 1000 antifascister.

Det uppskattas att över 1000 bolivianer blev dödade av landets armé och polis under Luís 13 månader vid makten. Till kända offer hör författaren och journalisten Marcelo Quiroga Santa Cruz, grundare av Partido Socialista. Han blev bortförd från COB:s (Boliviens centralorganisation) högkvarter av fascistiska trupper och aldrig återfunnen; än idag letar hans familj efter hans kropp. En annan föraktlig handling vars skuld ligger på Luís och hans nickedockor – däribland Cochabambas nuvarande prefekt – är massakern på Calle Harrington, då åtta medlemmar av MIR:s (Movimiento de Izquierda Revolucionaria) ledning mördades. (Idag är MIR varken "izquierda" eller "revolucionaria" utan ett korrupt högerparti, men det är en annan historia.)

Så småningom, närmare bestämt den 3 augusti 1981, på grund av internationellt tryck och interna konflikter inom de militära fraktionerna, bytte den bolivianska militären ut Luís García Meza mot den lika värdelösa generalen Celso Torrelio. Militärens repressiva styre skulle dock bara hålla ett år till, bland annat tack vare en generalstrejk utlyst av COB. 1982 fick de fascistiska generalerna skamset göra reträtt och ge ifrån sig makten till reformisten Hernán Siles Zuazo, till vars ljusaste stunder hörde utvisandet av Klaus Barbie, som fick ruttna resten av sitt liv i ett franskt fängelse.

Idag sitter Luís García Meza på fängelset Chonchoco-

ro i La Paz. Där bevakas han under maximal säkerhet och avtjänar ett 30-årigt fängelsestraff för mord, tortyr och "försvinnanden" av hundratals människor – människor som gav sitt liv i kampen mot fascisterna. Manfred Reyes Villa är delaktig i dessa brott och borde följaktligen även han sitta på Chonchocoro.

ChrR

Strejk i offentlig sektor skakar Tyskland

14 mars 2008

Under den senaste veckan har Tyskland skakats av den bredaste strejkvågen på årtionden. Konflikten är koncentrerad till kravet på lönehöjning från Ver.di, facket för offentlig sektor och service med 2,4 miljoner medlemmar. Gräsrötternas militans tvingade fackledarna att åtminstone vidta begränsade åtgärder till stöd för en lönehöjning på 8 procent utan villkor, men arbetsgivarna har svarat med oförsämda 5 procent under två år och bundna till att de anställda accepterar längre arbetstid.

Efter en tre dagars "varningsstrejk" med 100 000 arbetare, som stängde en rad serviceverksamheter från bibliotek och sophämtning till flygplatser, bröt förhandlingarna samman förra fredagen och arbetsgivarna har nu tvingat fram medling i konflikten. Ingen uppgörelse är emellertid i sikte i denna nationella dispyt och det är troligt att ett misslyckande för medlingen kommer att följas av en omröstning om vidare strejkaktioner.

Känslan av en stigande strejkvåg förstärks av att tågförare vid Berlins lokaltrafik, som också är medlemmar i Ver.di men som har lokalt avtal, har inlett en tio dagars strejk till stöd för sitt krav på 12 procents lönehöjning efter årtal av reallönesänkningar som lett till att de i genomsnitt har en lön under 14 000 kronor i månaden. Vad är det som har satt igång denna våg av militans? Det är framför allt uppdämd ilska efter årtal av förluster av arbetstillfällen, lönesänkningar och försämrade villkor. Mer än två miljoner arbetstillfällen har gått förlorade i den offentliga sektorn sedan mitten av 1990-talet.

Tyska regeringar har, liksom i andra EU-länder, oavsett om det varit under socialdemokratisk ledning eller den nuvarande "stora koalitionen" mellan socialdemokrater och kristdemokrater, genomfört "Bolkesteins direktiv" att "marknadsanpassa" offentlig service genom avreglering, minskade utgifter, minskad anställningstrygghet och privatisering. Under de två senaste åren har dessa nedskärningar ägt rum mot bakgrund av stigande vinster och utdelningar i Tysklands stora företag. Tysklands höjdare är inte nöjda med uppseendeväckande höga löner – chefen för Porsche "tjänade" 5,4 miljoner euro förra året och Hartmut Mehdorn, chef för tyska järnvägarna, 3,2 miljoner euro – de har också undgått att betala skatt genom att gömma sin miljoner i skatteparadis som Liechtenstein.

Men militansen beror också mycket på kampanjen med strejker från Tysklands pendeltågsförare förra sommaren. Även om GDL traditionellt är en konservativ fackförening vägrade de att acceptera ännu en lönesänkning. Ledarna var huvudsakligen motiverade av en önskan att bevara sin egen förhandlingsposition, men detta inspirerade gräsrötternas militans till en våg av solidaritet i hela arbetarklassen. Äntligen var det någon som stod emot regeringen och borgarna!

Nu kan Ver.dis ledare ses röra sig bort från deras tidigare, helt ineffektiva, strategi med tomma protester och

begränsade strejker. Precis som under tågförarnas strejker möts dagens konflikt i offentlig sektor av en kanonad med propaganda från borgarna, deras regering och media. Återigen framställs lågavlönade arbetare i offentlig sektor som om har tagit Tyskland som gisslan. Deras aktioner framställs som ett hot mot hela samhället. Det är naturligtvis inget att förvåna sig över när det kommer från media, men tågförarna i Berlin har också angripits av Die Linke (Vänstern), det parti som bildats av det gamla PDS (det tidigare styrande partiet i DDR – "Östtyskland") och "Valalternativet för Social Rättvisa" (WASG, en splittring från socialdemokratiska SPD).

Enligt dagstidningen *Tagesspiegel* i Berlin har ledningen för Vänsterns grupp i Berlins fullmäktige anklagat förarna för att "driva konflikten med den typiskt välbärgade mentaliteten från Västberlin – de inser inte hur privilegierade de är"! Men den överväldigande majoriteten av "allmänheten", dvs. andra arbetare, köper inte detta. Stödet för de strejkande är omfattande och omöjligt att förneka. Men det finns ingen anledning att slå sig till ro.

Strejkerna i offentlig sektor är verkligen ett allvarligt hot, inte mot arbetare, utan mot regeringens och borgarnas planer på ännu fler nedskärningar i offentliga utgifter, fler avregleringar och mer privatisering. Strejken handlar egentligen inte bara om löner utan om hela inriktningen på politiken och den ekonomiska politiken.

Förbundet för Femte Internationalens tyska sektion, Gruppe Arbeitermacht (GAM), skrev nyligen i en artikel: "för de styrande handlar det här om mer än bara några procent i lön, för dem är det en fråga om att stärka konkurrenskraften och genomföra det tyska kapitalets planer för expansion. Och en del av detta är att tvinga tillbaka arbetarna och hindra till och med en delvis framgång mot deras offensiv."

Och där finns den potentiella svaghet som de strejkande måste övervinna. Deras egna ledare, både i Ver.di och GDL, fruktar de politiska implikationerna av en konsekvent kamp mot regeringen. Deras strategi siktar, liksom tidigare, inte till att besegra arbetsgivarna, och därmed regeringen och kompensera effekterna av tidigare nederlag, utan till att förhandla fram en kompromiss som kommer att undvika en politisk konfrontation. Men det kan bara innebära att man accepterar borgarnas huvudkrav, även om det är för lite mer pengar.

Därför för GAM fram följande krav:

- De strejkande måste själva kontrollera strejken!
- Inga hemliga förhandlingar!
- Inget avbrott i strejken för förhandlingar utan föregående beslut av de strejkande!
- För regelbundna massmöten med alla strejkande!
- För att strejkens ledare väljs och att de kan avsättas!
- För solidaritetskampanjer mot pressens lögnar och desinformation!
- För solidaritet från andra fackföreningar till stöd inte bara för lönekraven utan också mot privatiseringar!

Peter Main, www.fifthinternational.org

Röster från Gaza

5 mars 2008

Kommunister står i fullständig solidaritet med alla som bekämpar Israels brutalitet mot palestinierna, inklusive försvaret av deras rätt att använda vapen. Även om vi erkänner att Hamas taktik med att skjuta raketer mot israeliska städer har varit ineffektiv och kontraproduktiv, är det

ett svar på Israels långt större eldkraft.

Den sionistiska staten visar, när allt kommer omkring, ingen behärskning. Vice försvarsminister Matan Vilnai har till och med hotat Gaza med "shoa", eller förintelse. För att understöda Vilnais ord dödade Israel 35 människor i Gaza den 1 mars, vilket ökade antalet döda till över 100 under det fyra dagar långa anfallet. Detta i ett land med brist på bränsle, livsmedel och mediciner och som lider av en 11 månader långa belägringen.

Under dessa förhållanden är pacifism oanvändbar. Men väpnat motstånd måste kopplas till – och i slutändan underordnas – massaktioner, om det nu inte bara erbjuder Israel en förevändning för fler massakrer. Palestinierna har, även under ledning av Hamas, organiserat sådana aktioner: nedrivningen av gränsmuren eller den "männskliga kedjan" över Gazaremsan.

Hamas strategi kan emellertid inte åstadkomma det slags masskamp som kan få slut på Israels belägring, utan förpassar massorna till rollen som åskådare i en kamp för befrielse som förs av en beväpnad elit, och som utesluter organiserat deltagande av kvinnor eller arbetarnas kamp.

Mahmoud Abbas Fatahadministration på Västbanken uppträder för sin del som Israels tysta medbrottsling i belägringen. Varje försök att bryta belägringen måste därför nödvändigtvis inbegripa en kamp för att få bort dem från makten.

Workers Power har diskuterat dessa idéer med socialister i Gaza från Ajras al Awda (Återvändandets klockor). Amani Aburahma, deras redaktör, har skickat oss dessa intervjuer för att illustrera stämningar och debatter bland Gazaborna.

*

Yusra, lärare i Beit Lahiya: "De förvandlade våra liv till en mardröm, och dödade hundratals av oss, förstörde våra hus. Våra jordbruk har blivit öde öken. Fruktträdgårdarna, som låg nära gränsen, är nu blott ett minne. Mina elever frågar mig om alla världens städer är belägrade som Gaza."

"Det finns många sätt att göra motstånd och den första intifadan är ett bra exempel. Stenar fick hundratusentals flyktingar att återvända till Gazaremsan och Västbanken... och jag tror alltid att stenen är starkare än kulan."

Mohammed, ännu en lärare, i Beit Hanoun: "[Jag] uppmanar alla våra bröder i motståndet att inte avfira dessa missiler, eftersom de orsakar [oss] skador... mer än de skadar Israel... och utnyttjas sedan som förevändning för att begå fler brott. Vi måste förbereda bättre vapen, och det bästa svaret är att avsluta splittringen [mellan Fatah och Hamas] och skapa inre enhet för att bemöta varje aggression."

Abu Zyad, som har en affär nära Beit Hanoun: "Vi är de första som får reda på om det är en invasion eller inte. Se på muren som separerar oss från områden från 1948. Det fanns bosättningar, Eli Sinai, Dugit och andra... På natten ser vi tydligt när israeliska stridsvagnar rör sig och vi kan höra dem i närheten, och ännu har vi inte noterat ovanliga israeliska rörelser. Allt är normalt åtminstone från norr."

När det gäller missilerna, säger han: "Vi har inget val. De som stöder dem säger att det är det enda sättet att skapa en terrorbalans, men jag tycker inte det. De kommer på natten för att skjuta en eller annan missil, och utlämnar oss sedan åt israeliska granater, och vi tvingas lugna barnen, och skydda dem."

Mustafa, 20 år, frivillig hos en beväpnad grupp: ”Vi fruktar inte Israel eller någon annan, och om de går in i Gazaremsan, kommer de som gick in inte att komma ut igen.”

”Hur kan missiler vara meningslösa? Vad var det som fick Israel att besluta om krig i Gazaremsan? Jag är stolt över raketerna som terroriserar befolkningen i Sderot... [Missilerna] kommer inte att upphöra förrän de lämnar vårt land. Till de palestinier som skadas på grund av missilerna, säger vi att det är priset för kampen, och att vi behöver deras tålamod.”

Shaker, student: ”Israel vill återupprätta sin armés prestige efter nederlaget i Libanon, men den här gången på [vår] bekostnad... Israel vill sprida skräck i hela regionen genom de massakrer som begåtts mot befolkningen på Gazaremsan, utan att bry sig om världsinopinionen, vilken ändå är tyst, inklusive i de arabiska länderna.” Han fortsatte med att säga att palestinerna i Gaza inte får ge upp inför Israels aktioner, eller stoppa sina försök att bryta belägringen och dra världens uppmärksamhet till sin sak.

Sprängningen av gränsen mellan Gaza och Egypten vid Rafah den 22 januari bevittnade hur hundratusentals människor tog sig in i Egypten för att få tag på de saker som de var i desperat behov av, såsom bränsle, olja och tvättmedel. Denna massaktion drog världens uppmärksamhet till belägringen och satte tryck på de arabiska länderna genom sympatin hos folken, att göra slut på den. Framtida massaktioner av liknande slag, som förlitar sig på solidariteten från arbetarrörelsen och andra folkliga krafter, kan åstadkomma samma sak, vilket många i Gaza har insett.

En ung man sade att han var ”fylld av segrans glädje... Det är tid för resten av världen att inse att vi kommer att ta vårt öde i våra egna händer. Vi har avslutat belägringen... med våra egna initiativ och ansträngningar – och frihetsälskande människor världen över måste arbeta för att hålla gränsen öppen. Det är tid för en politisk lösning – och den lösningen är för folket i Gaza att kontrollera sina egna gränser, vilket är fallet med alla andra gränser i världen.”

Gazaremsan tvättar nu för tiden sina kläder i saltvatten, och sitter på en klippa omringad av eld som avger död inte värme. Invånarna i Gaza hade inledningsvis känt ett visst lugn efter uttalanden av Barak, den israeliske försvarsministern, som gjordes nyligen i Turkiet när han sade att det inte skulle bli något markkrig på Gazaremsan ”för närvarande”. Men att leva med israelerna lär folket att inte lita på krigsledarna. Israeliska militärplan lämnar inte, trots det dåliga vädret, himlen. Invånarna kan inte skilja mellan bombning och åska, de väntar på morgonen för att höra nyhetsbulletinen och leva med minnet av offer och förluster. Människor vaknar på grund av raketer som avfyras från bostadsområdet eller när en israelisk granat landar i området. De kan inte sova, i det obehagliga mörkret, där vi ser våra barn sova i sin oskuld, för att sedan fråga oss om den framtid som väntar dem. De frågar oss om kriget någonsin kommer att sluta? Det återstår för oss att med samma förtroende fråga den ny, fuktiga gryningen: om kriget mot Gaza äger rum, kommer de då att överleva, och hur skulle livet vara efter kriget?

www.fifthinternational.org

Nazister slogs tillbaka i Nyköping

I några veckor har nazistasen i Svenska motståndsrörelsen

haft manifestationer i Nyköping på lördagarna, och sedan några lördagar tillbaka har de mötts av motdemonstrationer. Igår, lördag den 15 mars samlades några hundra människor på torget för att åter protestera. Den progressiva folkmassan hade börjat upplösas när en grupp nazister tågade in på torget. Detta fick de antinazistiska demonstrationerna, som bestod av vanliga Nyköpingsbor, allt från gamla tanter till unga pojkar att återsamlas. De skramlade med nycklar och skrek ”Försvinn härifrån!” till den avskyvärda nazidräggen. Dessa försökte försvara sin plats i offentligheten bäst de kunde med tillhyggen och slag, men fick snabbt inse att de var chanslösa mot folkmassan och fick slå till en snöplig och förnedrande reträtt. En stor seger för Nyköpings så kallade ”nyckeluppror”! Detta borde bli ett föredöme för alla platser som nazisterna vågar visa sig på. De flesta människor hatar trots allt nazisterna, och om endast en liten del av dem samlas som i Nyköping har de nazistsiska avskummen ingen chans. ”Vi ses nästa lördag” som 64-åriga Annika Nilsson och de andra antifascistiska demonstrationerna sa till varandra.

JHN

Demonstrationer mot USA:s krig

Under lördagen den 15 mars demonstrerades det på en rad olika håll i Sverige och i världen mot USA:s blodiga ockupation i Irak. Ockupationen innebär inget annat än ett pågående massmord. Såsom en av talarna i Stockholm framhöll, där ungefär 1 000 personer slöt upp, sker en katastrof som motsvarar ett 11 september i Irak – varje vecka. REVOLUTION och Arbetarmakt slöt i vanlig anda upp för att bidra till protesten. Vi skanderade många slagord under marchvägen från Norra Bantorget till Sergels torg: ”Krossa USA-imperialismen”, ”Intifadan visar vägen” och ”Sejer åt motståndet”. Vi skanderade också slagord för att visa vår solidaritet med palestinerna, som i denna period genomgår en av de mörkaste perioderna på många år. Detsamma gjorde vi för Somalia, som på grund av den pågående imperialistiska ockupationen från USA och dess knähund, regimen i Etiopien, genomlider en omfattande katastrof.

Många talade väl om det berättigade att göra motstånd mot förtryck. Martin Schibbye, medlem i Kommunistiska Partiet och Iraksolidaritet, var en av dem. Han slog fast rätten att göra motstånd mot ockupationen och behovet av att stödja den berättigade kampen mot ockupationen. Tyvärr, men inte förvånande, så tog han aldrig upp frågan om behovet av att arbetarklassen gör solidariteten med motståndet, och i synnerhet irakiska arbetare, till en huvudfråga i kampen mot USA:s ockupation. Sin stalinistiska övertygelse trogen reducerade han kampen för ett fritt Irak till en fråga för alla allmänt progressiva människor. Det är den förvisso, men bara arbetarklassens kamp bär på möjligheten till ett förenat och framgångsrikt motstånd i Irak och till möjligheten att omvandla kampen i Irak till en kamp mot USA-imperialismen och dess underhuggare i hela regionen.

Den gamle socialdemokraten Thage G. Peterson mäsade i nästan en halvtimme om FN-resolutioner. Som om arbetarklassen och de förtryckta behöver resolutioner från detta ”tjuvarnas kök” för att ge berättigande åt sin kamp. Efter detta fick den tålmodiga publiken slutligen avnjuta tonerna från först Mikael Wiehe, och sedan av ska-bandet Ska n' ska.

GW